

موضوع: گناہ زبان
استاد: حجت الاسلام جوادی (زیدعزه)
زمان: ۹۳/۹/۱۷
مکان: حسینیه موسسه بنت الهدی

امام علی علیه السلام می فرماید: من کثر کلامه کثر خطائہ؛ کسی که زیاد حرف می زند خطای گفتار وی زیاد می شود.

آفت زیاد حرف زدن این است که انسان دچار خطاها و اشتباهای زیاد می گردد.

امام علی علیه السلام در نهج البلاغه فرمود: اذا تم العقل نقص الکلام؛ از نشانه های کامل بودن عقل، کم حرف زدن است. چون گناهان زبانی بسیار زیاد است.

همچنین امام علی علیه السلام فرمود: انسان عالم اول فکر می کند، بعد حرف می زند ولی انسان جاهل اول حرف می زند، بعد فکر می کند.

همیشه سکوت کردن و سنجیده سخن گفتن انسان را به تکامل و عقلانیت می رساند و انسان باید سعی نماید در حد ضرورت سخن بگوید. چرا که هیچ لفظ و کلمه ای از انسان صادر نمی شود مگر این که حافظ و حسابگر و مراقبی بر آن وجود داشته و ثبت و ضبط می نماید.

بنابراین کسی که زیاد حرف می زند، به تکامل عقلی نرسیده است.

امام علی علیه السلام حدیث را این گونه ادامه دادند: من کثر کلامه کثر خطائہ و من کثر خطائہ قل حیائہ و من قل حیائہ مات قلبه و من مات قلبه دخل فی الجہنم.

هرکس خطایش زیاد گردد، حیایش کم می گردد چرا که ارتکاب خطا و گناه برای بار اول و دوم سخت و دشوار است و نفس انسان وی را سرزنش کرده و مورد عتاب قرار می دهد وجدانش او را مواخذه می کند اما اگر چند بار فعل حرام تکرار شد عتاب و حیا کم می شود و چنانچه قبح گناه ریخته شود حیا از بین می رود.

اصرار بر گناه و خطا موجب کوچک جلوه دادن گناه می شود و پس از آن است که گناه راحت انجام می شود و انسان از ارتکاب آن ناراحت نشده و دچار وجدان درد نمی گردد.

وقتی حیای انسان کم شد قلب معنوی انسان می میرد. اگر قلب معنوی معنویت را پمپاژ نکرد انسان روانه دوزخ می گردد. پس در نتیجه کسی که زیاد حرف بزند عاقبتش جهنم است چون زیاد حرف زدن غیبت، تهمت، دروغ، فحش، دل شکستن و ... را به همراه دارد. اکثر قریب به اتفاق گناهان یا منشا آن زبان است یا با زبان شروع می شود. اگر زبان کنترل شود نصف بیشتر دین حفظ می شود.

